

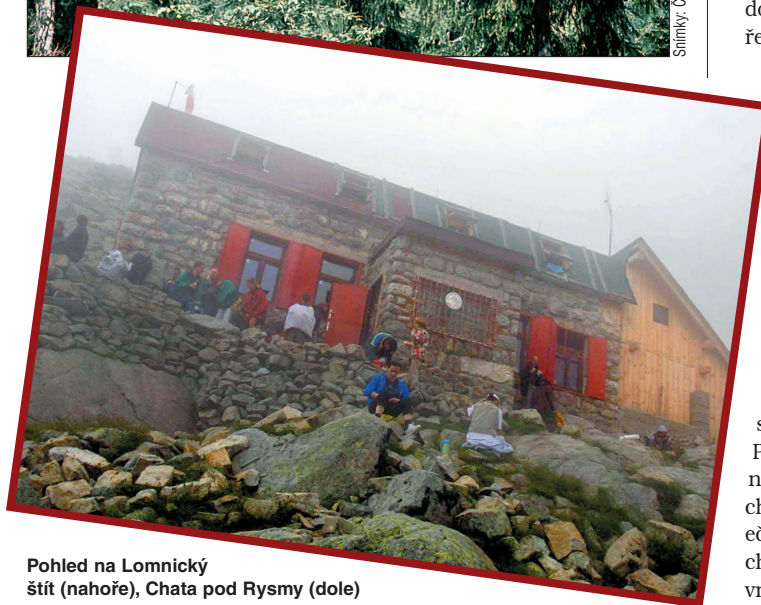
metrů a nenapájí ho žádný potok. Je – stejně jako další plesa – ledovcového původu. Ale koupat se v něm nesmí, to ochránáři z Tatranského národního parku zakázali.

Túra na Rysy dlouho nepřipomíná, že se šplháte na jeden z nejvyšších tatranských štítů, stoupání je docela mírné. Možná proto na Rysy lezli tak ochotně i soudruzi za minulého režimu. Teprve po téměř dvou hodinách šlapání začíná borovicový les ustupovat kosodřevině. Po další půl hodině necháváte i ji za zády a proměna krajiny je dokonalá – obklopují vás už jen kameny. Zato se vám však otvírá úchvatný výhled do údolí pod vámi a na okolní velikány. Stoupání prudce přidává na intenzitě, teď už opravdu lezete do kopce. Zhruba po třech hodinách chůze jste dospěli k Chatě pod Rysy. Vrchol je už na dohled, ale zbývá k němu ještě hodina cesty. Chata je vítanou zastávkou na občerstvení pro všechny a pro mnohé turisty předčasnou cílovou metou. Na samotný vrchol už se neženou. Ale i výkon těch, kteří jej dobudou, jaksi bledne ve chvíli, kdy na stezce potkáte nosiče se stokilovým nákladem na zádech.

Obrovský zájem turistů se postaral o to, že poklidné horské chaty se možná nedobrovolně změnily ve velkovývařovny. Stejný osud potkal i tu „pod Rysy“, vůbec nejvýše položenou v celých Tatrách, kterou před dvěma lety poničila lavína. Na polévku a limonádu si vystojíte frontu, jíst musíte obvykle venku. A když vás zastihne nepřízeň počasí, což je tady běžná věc, a nejste dostatečně pohotoví, už se do ní ani nevmačknete, jak je plná.

Lanovkou až na Lomnický štít

Vysoké Tatry pochopitelně nabízejí celou řadu túr – od těch opravdu těžkých, kdy budete dobývat horské štíty a kdy se neobejdete bez základních horolezeckých zkušeností a horských vůdců, až po nenáročné vycházky,

Pohled na Lomnický štít (nahore), Chata pod Rysy (dole)

kteří může absolvovat i rodina s malými dětmi. Tatranské vesnice spojuje elektrická dráha, která jezdí od Štrbského plesa až do Tatranské Lomnice. Jezdit s ní je výhodné: Je levná a zbaví vás problémů s parkováním, za které se samozřejmě všude platí. A navíc se nemusíte vracet stejnou cestou, jakou jste ráno vyrazili. Většina hotelů a penzionů je právě v těchto obcích, z nich je to však k tatranským vrcholům přece jenom daleko. Řešením jsou lanovky.

Jedna vede ze Starého Smokovce na Hrebienok,

přes nějž vede také Tatranská magistrála – turistická cesta se táhne celým pohorím. Další lanovka je v Tatranské Lomnici a odsud vás doveze na Skalnaté pleso. Tady lze přestoupit na kabinovou lanovku, která končí až na Lomnickém štítě – druhém nejvyšším vrcholu Vysokých Tater. Zpáteční jízdenka až do Lomnice stojí 800 slovenských korun. Po city jsou to všelijaké, s kabinou zavěšenou na laně si ostrý vítr jen tak pohrává. Na klidu nepřidá, když vám oči padnou na doporučení, jak se chovat, když by se la-

novka zastavila. Hloubka pod vámi se počítá na stovky metrů... Ale ošlehaný horal, který lanovku obsluhuje, se tváří jakoby nic, když to s vámi několikrát pořádně smýkne.

Ale připravte se na některá slovenská specifika – třeba za toalety se všude platí. Za ty na Skalnatém plesu dokonce osm korun, i když jen slovenských.

Skalnaté pleso je také výchozím bodem pro další středně namáhavou túru. Vede přes sedlo pod Svišťovkou k chatě u Zeleného plesa až do Tatranské Lomnice. K chatě to trvá necelé tři hodiny, ale nejdříve musíte překonat horské sedlo. Stezka se na vrcholu najednou zlomí a pak ostře padá dolů. A i tady na vás čekají řetězy. Výhled do údolí je to ovšem spektakulární: Pět

set metrů pod vámi je jezero, které je zelené, tak jak má horské pleso skutečně vypadat, ze tří stran je navíc obestoupené mohutnými skalnatými obry. Cesta zpět do Lomnice k stanici elektrické dráhy je pak už po pohodlné cestě a nezaбере více než tři hodiny.

A že byste si chtěli zkusit i něco náročnějšího? Pak se vydejte Malou studenou dolinou na Téryho chatu, pokračujte přes Priechne sedlo na Zbojnickou chatu a na Hrebienok se vracíte Velkou studenou dolinou. Je potřeba vyrazit hned po ránu, túra zabere určitě osm až devět hodin. Cestou přebrodíte několik potoků, ve stinných koutech najdete zbytky sněhu i v nejparnějších letech, při troše štěstí potkáte kamzíky a opravdu polezete po skalách! Jednoduše budete potřebovat ruce i nohy, abyste se vydrápali až na Priechne sedlo. Samozřejmě i tady vám pomůžou řetězy, ale opatrnosti nezbývá. Priechne sedlo si už mezi turisty vybralo svou daň. Na druhou stranu určitě nepůjdete v zástupu, na tuhle túru se tolik turistů nevydává. ●

Ondřej Bílek